

Sygn. akt: III AUa 2607/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski

SSO del. Joanna Kasicka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt: VIII U 2395/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2607/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. Ż. prawa do emerytury. Do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach ZUS nie uwzględnił okresów zatrudnienia w Odlewni (...) w K. od 01.06.1977 r. do 31.12.1979 r., od 01.01.1980 r. do 30.06.1980 r., od 01.10.1980 r. do 31.07.1981 r., od 01.07.1980 r. do 30.09.1980 r., od 01.08.1981 r. do 30.11.1987 r., od 01.10.1993 r. do 31.08.1995 r. jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, wskazując, że stanowiska robotnik transportu w chlewni, robotnik transportowy, robotnik tuczarni, palacz - pracownik transportu odżuzłania nie są ujęte w Zarządzeniu Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego.

Wnioskodawca złożył odwołanie wnosząc zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 października 2013 roku w sprawie VIII U 2395/13 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. Ż. urodził się w dniu (...) W okresach od 1 czerwca 1977 r. do 31 sierpnia 1995 r., od 4 września 1995 r. do 31 grudnia 1995 r. oraz od 27 stycznia 1996 r. do 30 września 1996 r. wnioskodawca był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Odlewni (...) w K.. Otrzymał angaże na następujące stanowiska:

- od 01.06.1977 r. - robotnik transportu w chlewni;
- od 01.01.1980 r. do 30.06.1980 r. oraz od 01.10.1980 r. do 31.07.1981 r. - robotnik transportowy;
- od 01.07.1980 r. do 30.09.1980 r., od 01.08.1981 r. do 30.11.1987 r. – robotnik tuczarni;
- od 01.12.1987 r. - robotnik transportu odzūżlania;
- od 01.08.1990 r. - palacza kotłůw CO;
- od 01.10.1993 r. do 31.08.1995 r. - palacz - pracownik transportu odzūżlania;
- od 04.09.1995 r. do 31.12.1995 r. oraz od 27.01.1996 r. do 30.09.1996 r. – palacz CO.

W Odlewni (...) w K. na poczātku zatrudnienia, to jest od 01.06.1977 r. ubezpieczony pracował jako robotnik transportu w chlewni i ta praca polegała na oprząaniu tuczniaków. Wnioskodawca jeździł ręcznymi wózkami i za ich pomocą dowoził karmę dla tuczniaków, a potem zajmował się sprząaniem nieczystości. Te nieczystości sprząał codziennie. Karmę dowoził z magazynu, ładował ją łopatą na taczkę. Następnie zwoził karmę do chlewni i rozsypywał ją po korytach. W chlewni od odchodów wydzielał się amoniak i mocznik. Od 1 stycznia 1980 r. ubezpieczony pracował na stanowisku robotnik transportowy, a od 1 lipca 1980 r. jako robotnik tuczarni. Na tych stanowiskach nadal pracował w chlewni i wykonywał ten sam rodzaj pracy co poprzednio. Od 01.10.1993 r. do 31.08.1995 r. wnioskodawca pracował jako palacz - pracownik transportu odzūżlania. Na terenie tego zakładu pracy znajdowała się kotłownia miejska. Kotłownia ta ogrzewała Odlewnię oraz miejskie bloki. Wnioskodawca około 50 % dziennego czasu pracy poświęcał na czynności polegające na transporcie odzūżlania, a pozostała część czasu pracy na czynności palacza. Jako palacz wnioskodawca nie sypał węgla do kotła, tylko pilnował na sterowni, żeby cały proces dobrze przebiegał. Wnioskodawca pracował przy automatyce pieca. Kiedy proces palenia się zakończył to wysypywał żužel z pieca. Transport odzūżlania polegał na tym, że ubezpieczony pilnował taśmy transportującej żužel po spaleniu węgla poza teren hali. Wnioskodawca otrzymywał dodatek do wynagrodzenia zasadniczego z tytułu pracy w warunkach szczególnych od marca 1982 r. do 1985 r. oraz zupy regeneracyjne i mleko.

W Odlewni (...) w K. ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych w okresie od 01.12.1987 r. do 31.07.1990 r., to jest prace oczyszczaczy przemysłowych kotłůw parowych lub wodnych, a w okresach od 01.08.1990r. do 30.09.1993r., od 04.09.1995 r. do 31.12.1995 r. oraz od 27.01.1996 r. do 30.09.1996 r. – prace niezautomatyzowanych palaczy i rusztowych kotłůw parowych lub wodnych typu przemysłowego, co łącznie stanowi staż pracy w ilości 6 lat, 8 miesięcy i 15 dni.

Wnioskodawca udowodnił łącznie 25 lat okresów składekowych i nieskładekowych, nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. W dniu 11 kwietnia 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy podniósł, że odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy, że od poczātku zatrudnienia w Odlewni (...) w K. otrzymywał on dodatek do wynagrodzenia zasadniczego z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Twierdzenie to pozostaje w oczywistej sprzeczności z dokumentacją placową wnioskodawcy z tego zakładu pracy, z której wynika, że dodatek ten był faktycznie wypłacany dopiero od marca 1982r. do 1985r. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy dał wiary zeznaniom wnioskodawcy szczególnie, że organ rentowy nie kwestionował czynności zawodowych wykonywanych przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przeprowadzenie wizji lokalnej podobnej tuczarni, gdyż dowód ten nie miałby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, z uwagi na fakt, że prace jakie wnioskodawca wykonywał w tuczarni nie muszą odpowiadać warunkom w jakich pracował ubezpieczony a poza

tym stanowisko to nie jest wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) a stanowiska pracy, które wtedy zajmował nie są wyszczególnione w Zarządzeniu Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. z 1985r. Nr 1-3poz. 1)

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. Przywołał treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) i art. 32 powołanej ustawy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz.43 z późn zm.).

Sąd Okręgowy podkreślił, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym Rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to Rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony nie udowodnił, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W okresie zatrudnienia od 1.10.1993r. do 31.08.1995r. ubezpieczony pracował na stanowisku palacza - pracownika transportu odzūżlania. Wnioskodawca jako pracownik transportu odzūżlania pracował przez około 4 godziny dziennie i wykonywał prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych wymienioną w załączniku do przywołanego rozporządzenia - Wykazie A zatytułowanym "Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego" dziale XIV punkt 2. Natomiast przez pozostałe 4 godziny czasu pracy pracował jako palacz kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego tyle, że zautomatyzowanych, a nie ręcznych. Do jego czynności palacza nie należało sypanie węgla do kotła, tylko pilnowanie sterowni i była to praca przy automatyce pieca. Natomiast w wykazie A dziale XIV punkt 1 cytowanego rozporządzenia wymienione są tylko i wyłącznie prace niezautomatyzowanych palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Brak zatem podstaw do zaliczenia tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do zaliczenia pracy wnioskodawcy w okresach od 01.06.1977r. do 31.12.1979r., od 01.01.1980 r. do 30.06.1980 r., od 01.10.1980 r. do 31.07.1981 r., od 01.07.1980r. do 30.09.1980r., od 01.08.1981r. do 30.11.1987r. do prac w warunkach szczególnych. W powyższych okresach ubezpieczony pracował w chlewni przy oprzątanii tuczników jako robotnik transportu w chlewni, robotnik transportowy, robotnik tuczarni. Do jego czynności należało w szczególności jeżdżenie ręcznymi wózkami i za ich pomocą dowożenie karmy dla tuczników, a potem sprzątanie nieczystości. Karmę dowoził z magazynu, ładował ją łopata na taczkę. Następnie zwoził karmę do chlewni i rozsypywał ją po korytach. Tego rodzaju czynności, nie są jednak wymienione w przytoczonym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność, że przez okres około 3 lat wypłacany był dodatek "szkodliwy" nie oznacza, że praca była wykonywana w warunkach szkodliwych w pełnym wymiarze czasu. Dodatki takie (zwłaszcza w tym okresie) były określane w różnych i często zmieniających się przepisach zakładowych. Wykonując te same czynności w latach 1980 - 1982, pracodawca nie wypłacał dodatku "szkodliwego", co wynika z załączonych dokumentów płacowych. Sąd Okręgowy podkreślił, że stanowiska pracy i wskazany zakres czynności nie są także wymienione w nieobowiązującym już Zarządzeniu Ministra Hutnictwa i Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. z 1985 r. Nr 1-3 poz. 1) .

Sąd Okręgowy wskazał, że zarządzenia resortowe wprowadzają nie stanowią źródeł prawa to jednak mają znaczenie informacyjne a nawet interpretacyjne w zakresie wyjaśnienia jakie ówczesne stanowiska pracy stanowiły wykonywanie czynności zawodowych. W konsekwencji okoliczność, czy dane stanowisko jest ujęte w dziale resortu, w którym prowadzi działalność przedsiębiorstwo nie ma decydującego znaczenia a jedynie okoliczność czy praca ta wykonywana jest w warunkach szczególnych, zgodnie z art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a

więc czy chodzi o pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Mimo powyższego stanowiska prawnego opisane przez ubezpieczonego prace w chlewni na pewno nie mogą zostać zakwalifikowane w zakresie branży (hutnictwo) pracodawcy, jak także i poza tą branżą tj. według działu X cytowanego Zarządzenia zatytułowanego prace „w rolnictwie i przemyśle spożywczym”. Także w tym dziale brak stanowiska pracy, które faktycznie odpowiadałoby obowiązkowi pracowniczemu – wykonywanym przez J. Ż.. Gdyby nawet zaliczyć wnioskodawcy sporny okres pracy od 1.10.1993 r. do 31.08.1995r. na stanowisku palacza - pracownika transportu odzūżlania do pracy w warunkach szczególnych, gdyż w tym okresie otrzymywał on dodatek do wynagrodzenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, to mimo to staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych nie wyniesie wymaganych 15 lat. Sąd Okręgowy wskazał, że J. Ż. nie spełnił jednego z wymaganych przez ustawodawcę warunków do uzyskania prawa do emerytury określonych na mocy art. 184 ustawy, to jest nie posiada wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach. Bezprzedmiotowym było zatem badanie pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie powyższego świadczenia. Sąd Okręgowy dokonał nadto teoretycznych rozważań na temat tego czy wnioskodawca nie mógłby uzyskać emerytury na innej podstawie prawnej tj. art. 46 § 1, art. 29 § 1, cytowanej ustawy wskazując, że nie może nabyć prawa do emerytury na podstawie cytowanych przepisów.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów o przyznawaniu emerytur poprzez nieuwzględnienie stanowiska pracy jako pracy w warunkach szkodliwych i orzeczenie, że praca, którą przepracował w okresie od dnia 01.06.1977 r. do dnia 30.11.1987 r. na stanowisku pracownika transportu w chlewni i pracownika tuczarni, jest pracą w szczególnych warunkach.

Zdaniem apelującego niezaliczenie przez Sąd Okręgowy kwestionowanego okresu pracy jest naruszeniem 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Wnioskodawca podniósł, że w okresie od 01.06.1977 r. do 30.11.1987 r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w gospodarstwie pomocniczym, wchodzącym w skład działu socjalnego Odlewni (...) w K., jako pracownik tuczarni lub pracownik transportu w chlewni. Praca, którą wnioskodawca wykonywał przez cały ten okres w chlewni polegała na oporządzaniu trzody chlewnej w ilości ok. 300 szt. Chlewnia była budynkiem pozbawionym wentylacji mechanicznej, więc wewnątrz występowało dość wysokie stężenie oparów mocznika i amoniaku, wydobywających się z odchodów zwierzęcych, które należało uprzętać z kójców zwierzęcych. Sąd Okręgowy błędnie nie uznał faktu, że praca, którą wykonywał pracownik tuczarni i pracownik transportu w chlewni została kreślona w wykazie A powyższego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w dziale IX pkt 3 jako- prace przy wywozie nieczystości stałych i płynnych. Zgodnie z brzmieniem § 4 ust. 1 powyższego o zaliczeniu pracy jako szkodliwej lub o szczególnym charakterze nie decyduje fakt zatrudnienia na stanowisku o brzmieniu jednoznacznie zgodnym z załącznikiem lub wykazem ale fakt wykonywania pracy o szczególnym charakterze. Zdaniem apelującego Sąd Okręgowy nie uwzględnił faktu, że prace w hodowli zwierząt nie mają wiele wspólnego z hutnictwem, więc powoływanie się na rozporządzenie Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego jako, podstawę uznania lub nie uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach jest pomyłką. Sąd Okręgowy, rozpatrując odwołanie, nie uwzględnił w swojej ocenie istnienia rozporządzenia Ministra Rolnictwa jako najbardziej wiarygodnego i branżowo prawidłowego jeśli praca dotyczyła pracy w rolnictwie lub przemyśle przetwórczym.

Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej Zarządzeniem Nr 16 z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uszczegóławia rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. o stanowiska pracy dotyczące przede wszystkim rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego. W powyższym zarządzeniu w dziale B poz. 3 zostały wymienione prace, które związane są z wozem nieczystości stałych i płynnych. Zarządzenie wymienia między innymi ładowaczy nieczystości.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna. Sąd drugiej instancji w całości podzielił ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy świadczenia szczególnego, czyli przyznania emerytury w obniżonym wieku. Warunkiem nabycia przez ubezpieczonego prawa do tego świadczenia jest spełnienie wszystkich ustawowych przesłanek z art. 32 i 184 ustawy emerytalnej. Pomiędzy stronami sporna była kwestia legitymowania się przez wnioskodawcę okresem co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z 1983 r.).

Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, przesłanki do przyznania świadczenia na warunkach szczególnych, jaką jest właśnie emerytura, o którą ubiega się apelujący, nie mogą być interpretowane rozszerzająco (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. II UK 2/11, M.P.Pr. z 2011 r. Nr 12, poz. 663-664 oraz w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10, LEX nr 950426). Ubezpieczony musi zatem jednoznacznie wykazać, że wykonywana przez co najmniej 15 lat praca, odbywała się w warunkach szczególnych i to stale, w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z 1983 r.).

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.) ubezpieczeni urodzeni, jak wnioskodawca, po dniu 31 grudnia 1948 r., uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 tej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy, o którym stanowi art. 27 ustawy, tj. 25 lat dla mężczyzn. Koniecznym warunkiem jest nadto nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, jak też rozwiązanie stosunku pracy w przypadku pracowników (według brzmienia art. 184 ustawy emerytalnej obowiązującego do dnia 31 grudnia 2012 r.). Odnosząc się do przesłanki odpowiednio długiego okresu pracy w warunkach szczególnych wskazać należy, że zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) winien on wynosić co najmniej 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze, na stanowiskach wymienionych w załączniku do przedmiotowego rozporządzenia.

Istota sporu koncentruje się wokół charakteru zatrudnienia J. Ż. w okresie od 01.06.1977r. do 31.12.1979r., od 01.01.1980 r. do 30.06.1980 r., od 01.10.1980 r. do 31.07.1981 r., od 01.07.1980r. do 30.09.1980r., od 01.08.1981r. do 30.11.1987r. w Odlewni (...) w K.. W w/w okresach ubezpieczony pracował w chlewni przy oprzątaniu tuczników jako robotnik transportu, robotnik transportowy, robotnik tuczarni. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych. Sąd Okręgowy dokonał szczegółowych ustaleń co do charakteru czynności pracowniczych, jakie wnioskodawca wykonywał. Czyniąc te ustalenia Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, wymaganej normą art. 233 § 1 k.p.c., a nadto z poczynionych ustaleń wyprowadził prawidłowe wnioski. Skarżący nie zakwestionował w sposób kategoryczny ustalenia sądu pierwszej instancji, że jego praca polegała na oporządzaniu trzody chlewnej.

Zdaniem apelującego Sąd Okręgowy błędnie powołał się na rozporządzenie Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego i nie uwzględnił w swojej ocenie istnienia rozporządzenia Ministra Rolnictwa jako najbardziej wiarygodnego i branżowo prawidłowego, jeśli praca dotyczyła pracy w rolnictwie lub przemyśle przetwórczym. Rację ma skarżący, twierdząc, że Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej Zarządzeniem Nr 16 z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uszczegółowił rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. o stanowiska pracy dotyczące przede wszystkim rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego. Apelujący upatruje w powyższym zarządzeniu swoich uprawnień wskazując, że w dziale B poz. 3 zostały wymienione prace, które związane są z wozem nieczystości stałych i płynnych, zarządzenie bowiem wymienia między innymi ładowaczy nieczystości.

Odnosząc się do kwestii przepisów resortowych, do których nawiązuje apelujący, wskazać trzeba, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż przepisy resortowe, o których mowa w § 1 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. nie stanowią źródła prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, a określenie stanowisk w tych aktach ma znaczenie techniczne i nie jest rezultatem tworzenia, tylko stosowania prawa. Zarządzeniom resortowym przypisuje się charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Mogą one więc być pomocne przy dokonywaniu wykładni oraz kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia (post. Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11, LEX nr 1214549, z dnia 14 lutego 2008 r., I UK 313/07, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, III AUa 573/09, OSA Gdańsk 2010/1/5/139). W tym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie III AUa 1535/13 (LEX nr 1480456) podnosząc, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 u.e.r.f.u.s. Jednakże w przypadku, gdy rozporządzenie określa stanowisko pracy w sposób ogólny, a zarządzenie resortowe uściśla charakter pracy lub urządzenie, to wówczas nie dochodzi do przekroczenia granic regulacji wskutek ustalenia, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku wskazanym w rozporządzeniu, a stypizowanym w przepisach resortowych. Odmienne natomiast ocenia się wykraczanie w wykazach resortowych poza materię rozporządzenia i ustanawianie nowych stanowisk pracy. Brak w zarządzeniu resortowym danego stanowiska pracy, wymienionego w rozporządzeniu, nie pozbawia oczywiście możliwości przyznania prawa do emerytury. Podsumowując, zarządzenia resortowe nie stanowią źródła prawa, a więc nie można z nich wywodzić uprawnień emerytalnych, ale na etapie stosowania prawa dopuszcza się posiłkowanie ich treścią dla wykładni i właściwej kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uzasadniał przyjęcia, że w spornym okresie J. Ż. pracując w chlewni przy oprzątaniu tuczników jako robotnik transportu, robotnik transportowy, robotnik tuczarni wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej, przy zastosowaniu rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. Wszystkie sporne okresy nie podlegały zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych przed wszystkim dlatego, że praca odwołującego nie była wykonywana w zakładzie pracy podlegającego zaliczeniu do branży hutnictwa i przemysłu metalowego ani nawet, jak wywodzi apelujący w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym. Sąd Apelacyjny w obecnym składzie podziela stanowisko Sądu Najwyższego (wyrok z 21 czerwca 2010r. II UK 21/10), że w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do tegoż rozporządzenia, wyodrębnienie owych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działkach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. W rozpoznawanej sprawie oznacza to, że prace odwołującego z narażeniem na działanie czynników szkodliwych przez cały ośmiogodzinny czas pracy podlegałyby zaliczeniu do stażu pracy warunkach szczególnych polegających na pracach przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach nieczystości, a także prace przy przyzmach kompostowych z nieczystości miejskich, o ile zakład pracy, w którym odwołujący był zatrudniony należałby do gałęzi gospodarki komunalnej. Tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Podkreślić nadto należy, iż praca odwołującego w chlewni przy oprzątaniu tuczników na stanowisku robotnika transportu, robotnika transportowego, robotnika tuczarni nie polegała wyłącznie na wywozie nieczystości stałych i płynnych. Skarżący wykonywał szereg innych czynności jak jeżdżenie ręcznymi wózkami i za ich pomocą dowożenie karmy dla tuczników, sprzątanie nieczystości, dostarczanie karmy z magazynu, ładowanie karmy łopatą na taczkę, zawożenie karmy do chlewni i rozsypywanie po korytach.

W świetle powyższego brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki konieczne do otrzymania emerytury w trybie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem nie legitymuje się on co

najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r., a tym samym nie nabył prawa do żadanego świadczenia. Zarzuty obrazy prawa materialnego okazały się bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.